

НА ПЪПА НА БЕРЛИН

Разказ

Проф. Лъчезар Георгиев

В рубриката ви представяме разказ от белетристичната книга на Лъчезар Георгиев „Ваканция в Берлин“, която предстои да излезе от печат през 2013 г.

1.

В един жълто обагрен вестник ми се препоръчва да продължа в същия дух, да пътувам още по-навътре из континента и да събера приключенията на моя събирателен образ в една книжка с по-голям тираж, за радост и забавление на многострадалната ни нация. Да се твърди обаче, че между някогашния хитър и ловък търговец на гюлово масло, който ни прослави из Европа, и далеч по-скромния на мурафети мой герой се долавя някакво далечно родство, е пресилено. Не винете толкова скромния депутат, произлязъл от най-обикновен сватбарски кларинетист и саксофонист, та да се издигне до висините на достопочтеното място в родния парламент. Той е състрадателен и дори способен на съчувствие. Не ви лъжа! Спомнете си как помагаше на пострадалите в беда; справка – миланската история от „Депутатът в отпуската“! Нещо повече, той вижда и гредата в околото си, но и треските в погледите на господата европейците, както ще се убедим от следващите редове, разказващи за новите приключения на Спиридон Спиридонов Ганев. Усетих някакво раздражение у моите критици и предлагам на почитаемия читател да приеме от тук насетне бащиното име на моя герой в най-новите му пътешествия из Европа.

2.

И тъй, един ден Спиридон Спиридонов Ганев отново се застяга за път. Парламентът беше във ваканция, Мария Лучия също. Като говорим за симпатичната кестенява италианка, нека припомним от предишните приключения на г-н депутата, че той я отведе от Милано в България и в старопрестолния град тя започна работа като

преподавател по италиански в катедрата по чужди езици и литератури на тамошния университет. Депутатът, само година до края на мандата, не чака много и вдигна скромна сватба, после дойдоха ваканционните дни и поеха на меден месец из Европа. Спиридон бе свъртял някоя пара от разни комисионни и представителни разходи, та сега се чувстваше далеч по-уверен, отколкото при предишното пътуване до Милано. И когато поеха към Виена, щом самолетът се вдигна на осем хиляди метра и сякаш застина над къдравите облаци, а земята в пролуците между тях изглеждаше като огромно мастилено зелено платно, допълнено с още някакви преливащи багри от ръката на невидим художник, двамата се хванаха за ръце, усмихнаха се един друг и си казаха, че няма нищо по-хубаво от това да летиш, да си свободен, да прекрачваш в нови пространства и непознати места, да снимаш на воля и да откриваш света, напук на годините, времето, предизвикателствата на съдбата.

Из просторните салони на виенското летище си припомниха за терминалите на международното въздушно пристанище Малпенса, където заедно поеха от Милано за България по един нов и за двамата път.

Стиснаха си ръцете, после италианската с българско потекло му посочи магазина за сувенири. Той неохотно бръкна към портфейла си и подаде банкнота, която Мария-Лучия набързо замени за картички и дребни сувенири.

– Доста са им солени цените! – забеляза депутатът. – Особено пък тия китайски дрънкулки, които на половин цена може да намериш по складовете на софийския квартал Илиенци.

– Харесват ми!

– Хубаво. Нека са ти спомен от това пътуване.

– Благодаря ти – рече италианката и го погали с мекия кадифен блясък на очите си. – Ще ги сложим у дома, на витрината в секцията. Като ни дойдат гости, ще има да се чудят откъде имаме чинията, вазата и чашката с изглед към виенските площади...

– Да, ще има да се чудят! – рече Спиридонов и гласът му някак изкуствено отекна като ехо в празния сувенирен магазин. После си рече, в днешно време кой ти кани гости, ще ти дойдат на къщата, ще се наядат и напият за чужда сметка, после ще си заминат и ще те одумват зад гърба ти. Виж, европейците са друга работа, там без специално уведомление няма гости, няма салтанати и вечери, едно кафе да изпиеш с някого, трябва ти специална покана; това да не ти е държавна софра, та да пилееш на поразия и дори хонорар плюс командировка да ти платят накрая. Тук Спиридонов си каза тъжно, че и за това пътуване трябва да ръси лични пари, а някои от парламентарните групи света обиколиха за държавна сметка и за още се одумват. После отпъди досадните мисли, пари се печелят, важното е да свят да видиш, та да можеш сетне с вдигната глава да изречеш – о, аз там вече съм бил, и там, и там; вие знаете ли какво видях последния път, когато летях до...

– Скъпи, смятам да си купя и ето този сувенирен самолет! – прекъсна мислите му Мария-Лучия. – Моля те, не се цупи, знаеш, че ми е хоби да събирам всякакви модели.

Той повдигна играчката и рече:

– Струва ми се доста тежка. Чакай, чакай, аз ще платя!

Искаше му се да се направи още веднъж кавалер в очите на Мария-Лучия, не му се даваха пари за дрънкулки, но от друга страна младата му жена искаше нещо не чак толкова скъпо – къде са десет евро, къде са хиляда за тоалети. Добре че италианката се задоволяваше с малко и щадеше джоба му, предпочиташе той да вложи изкараното от депутатската заплата в пътувания и това съвпаднаше с мечтите и на двамата. Най-после и хора като Спиридонов, живели отсам железната завеса, можеха да кръжат като волни птици из цяла Европа, при това само с една лична карта; няма ги опашките пред посолствата за визи,

няма ги навъсените митничари от двете страни на граничните пунктове. Разграден двор е тази нова общност; е, сигурно не чак дотам, но хер депутатът наблюдава всякакви раси и народности да се стичат по европейските аеропортове, и какво, май тях по-бързо и леко ги приемат, дали защото се справят добре с езика им, дали заради умиляващия спомен по някогашните колониални владения, докато за хората от Изтока все едно наум си имат...

– Викат пасажерите за Берлин! – докосна леко изпотената му длан Мария-Лучия. – Да вървим към гишетата за чекиране на багажа!

– Да вървим тогава – въздъхна той и съжали, че не взеха по-скъпия директен полет. Сега можеха да видят поне още една столица, макар и отвисоко, но пък трябваше да се редят пред митническите гишета както някога там назад; не, по-добре да не се връща към онези времена...

Митничарите стояха от двете страни на пътеката, движеха уредите по дрехите на пасажерите и си подхвърляха по някоя кратка реплика на немски. Депутатът мина през проверката и остана от другата страна да изчака съпругата си. Мария-Лучия направи две крачки и внезапно скенерът за проверка изпищя пронизително, дотича кестенява жена в униформа, след нея се появи и още един митничар, събра се цяла група и всички трескаво започнаха да ровят из дамската чанта на италианката.

Мария-Лучия стоеше вцепенена, митничарите я гледаха тъй, сякаш бяха заловили отявлен и дълго търсен терорист. Единият от мъжете в униформа дълго прехвърля разни досиета из компютъра, после разпери ръце. В този миг кестенявата извади самолета, размята го пред очите на смаяната съпруга и я погледна строго с въпросителен поглед.

– Моля, вижте документа за покупката! – сети се Спиридонов и подаде касовата бележка. – Дасис сувенирише!

– Я! Я! – поклати глава човекът зад компютъра. – Метал! Много метал!

– Това е само един сувенирен модел! – проплака на италиански Мария-Лучия.

– Хм, модел на арабските авиолинии! Интересно... – добави човекът зад скенера, превключи някакви копчета и пусна по лентата тумбестия метален аеробус. – Тук не летище Бургас, фрау! Тук става истинска проверка! Иначе много, много опасно!

Този път играчката сувенир не отчете нищо и кестенявата жена в униформа направи знак на Мария-Лучия да премине в салона за заминаващи пасажери. Депутатът пое жена си под ръка подобно на крехък подарък от порцелан и я отведе навътре в залата, далеч от строгите погледи на митничарите.

За компенсация пък, на берлинското летище Тегел нямаше дори паспортна проверка. Влизането в салона за пристигащи пасажери ставаше без каквато и да е проверка – никой не им поиска ни ръчен багаж, ни паспорти. Само отвъд стъклата, на трийсетина метра, вятърът полюшваше огромен транспарант с образа на Вили Бранд, изобразен върху къс от берлинската стена и подаващ ръка на американския президент Барак Обама. Текстът на рекламата се отнасяше до новото летище „Бранденбург Берлин Аеропорт“. „Данке, Тегел!“ – беше изписано с отчетлив шрифт върху друг огромен постер, който очевидно изразяваше благодарност за дълголетната служба на тукашното летище, което скоро щяха да отправят в заслужена пенсия.

В залата за посрещачи мургав мъж към четирийсетте оглеждаше изпитателно влизащите и някак машинално заби поглед в Мария-Лучия, но депутатът си каза, че непознатият се е припознал, после го зърна в автобуса до смугла жена със смолисти коси и тънмоматова кожа, тогава си помисли, че светът е малък, щом толкова лесно хората се намират, не както някога там, преди години, когато и Берлинската стена беше факт, и когато пиле не можеше да прехвъркне отвъд железната завеса. Да, това бяха времена, когато

някогашният Спиро Ганев начело на оркестър от шест печени български музиканти обикаляше ресторантите на Източен Берлин и вечер наеждаше до червено страстите на зажаднялата за емоции публика от иначе благоприлични немци; нещо повече – денем Ганев стигаше чак до Потсдам и потъваше в зеления покой на парка Сан-Суси, бавно крачеше край двореца Нойе Палас и малкия му събрат Шарлотенхоф, обикаляше край малкия Барок-театър, стъпваше в подножието на замъка Балсберг и мислено се изпълваше със завист към монарсите, които бяха строили и ръсили за резиденции и палати с широка ръка, сякаш за тях никога не бе имало световни кризи, рецесии и недоволни поданици. Това, разбира се, бе толкова отдавна, а усещането за горчилка така се бе утаявало, че виртуозния саксофонист беше прехвърлял една подир друга крилати фантазии, в които се виждаше ту като придворен музикант в балните зали на Фридрих II, ту прелиташе в по-ново време и си представяше как седи зад бюрото в българското посолство на Германската демократична република в позата на културно аташе и как през ръцете му се завъртат купища безотчетни марки, а сетне се връща в родния град и вдига палат с островърхи куполи, с широки мансарди на брега на старинната река.

...Мургавият мъж, сякаш по някакво странно съвпадение, следваше българското семейство дори и когато то се качи в автобуса по посока Александър плац. Преместил се беше заедно с жената със смолистите коси на седалката зад тях и Спиридонов усещаше изпитателния му

вторачен поглед. Какви любопитни хора! Може би трябваше да си вземат такси до хотела, но тарифата на немските таксите беше висока, а депутатът не искаше да се набутва още от първите часове с излишни разходи.

– Утре ще хванем автобус номер сто, знам го още от преди години, когато свирехме в източната част на Берлин – рече на английски той на Мария-Лучия. – Ще спрем на Бранденбургската врата, ще обиколим целия град...

– Демонстрираш добри познания! – похвали го тя. – Но все пак да говорим вече на български.

Непознатият надаваше ухо, макар привидно да говореше на жената до себе си, проследи как двамата влизат в хотел „Леонардо Палас“, повъртя се, а сетне бавно се отдалечи, като развяваше на пръста си сребърна верижка, святакаща като блясък на самолетна светлина под уличната лампа. На Мария-Лучия ѝ се стори, че той ѝ намигна, после си каза, че така ѝ се е сторило, и спокойно се извърна към гишето на администрацията. Любезни усмивки ги съпровождаха, докато оформяха документите им, пиколото отнесе куфарите на етаж, влязоха в просторната хотелска стая и тя обви с ръце главата на съпруга си, после прошепна едва чуто, но отчетливо:

– Тук е прекрасно. Ела! – и отметна завесите.

С вечерта булевардът изглеждаше някак укротен, почти пуст, рядко преминаваше автомобил или закъснял минувач, отдалеч се виждаше телевизионната кула, изправила костелива фигура недалеч от площада с църквата „Мария Кирхен“, бледорозово сияние прозираше през завесите и

въздухът бе чист, тишината сякаш пулсираше и преливаше зад откренатото крило на прозореца.

– Колко малко му трябва на човек, за да се усети някак по-добър, по-истински – добави едва чуто Мария-Лучия. – Далеч от делника, далеч от сивото...

И тя докосна металното тяло на самолета сувенир, сега то ѝ се стори като някакво малко и скъпо същество, което щеше да ги съпътства неотменно по време на престоя им, и си обеща неотлъчно да го носи в дамската си чантичка.

– Щом ти харесва, ще бъда винаги до теб! – с внезапна щедрост в гласа си отвърна Спиридонов. – Да, хубаво е да сме заедно. Знаеш ли, откакто тръгна от Милано за България с мен, не вярвах, че работите ни ще се наредят, че ще започнеш като преподавател, по италиански, и че много скоро ще летим. Отново...

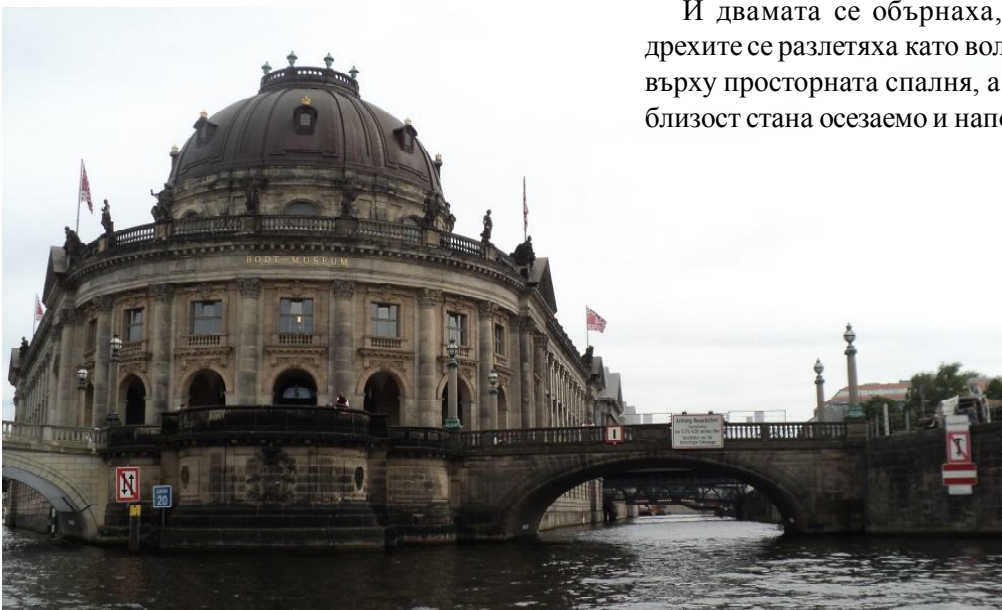
– Обичам да пътувам с теб! – промълви тя и повторно погали металното тяло на самолета сувенир.

Той се позапъна, сякаш търсеше да открие думите, сетне добави тихо:

– Ти си всичко за мен, и не съм предполагал, че на тия години ще ми се случи нещо хубаво. След толкова терзания...

– Знам, страдал си в предишния си брак, но това е минало. Нека се насладим на нашата ваканция! – прекъсна го Мария-Лучия, пхна самолета обратно в чантичката си, после протегна ръка и впи горещи устни в неговите. – Забрави онези дни! Както аз забравих Италия и дойдох при теб, в твой дом, в твой живот...

И двамата се обърнаха, стана им горещо, дрехите се разлетяха като волни птици и кацнаха върху просторната спалня, а усещането за жар и близост стана осезаемо и напористо. Спиридонов

не издържа, зае се да целува раменете и гърдите ѝ, сетне всичко сякаш се превърна в приказка, белотата на гърдите и пръстите ѝ се сливаше в светлосенките на прозирация през кадифените завеси здрач и цялата сцена изглеждаше толкова нереална, че двамата за миг усетиха как потъват все по-надълбоко в невероятен и щастлив сън. Вървяха все по-навътре, към дълбините на щастията си и бяха забравили за всичко онова, което ги правеше обикновени и някак незабележими хора върху фона на сивия, монотонен, безсмислено обикалящ по познатите траектории живот. Да, всичко в тази немска вечер край Александър плац бе малко чудо, и сенките от преплетените им ръце, телата и горещите им устни рисуваха до среднощ причудливи сенки по стените, тавана, полюшващите се като кадифени вълни завеси.

3.

На сутринта се изкъпаха, Мария-Лучия изви фина спирала върху миглите си и ги направи още по-тъмни, удължени и изразителни, така че очите ѝ сега наблюдаваха събеседника с дълбок проникновен поглед, каквито могат да имат само онези жени, които знаят добре своята цена и достолепие. Спиридонов се избръсна и навлече спортни дрехи. Неволно се сети за приклю-

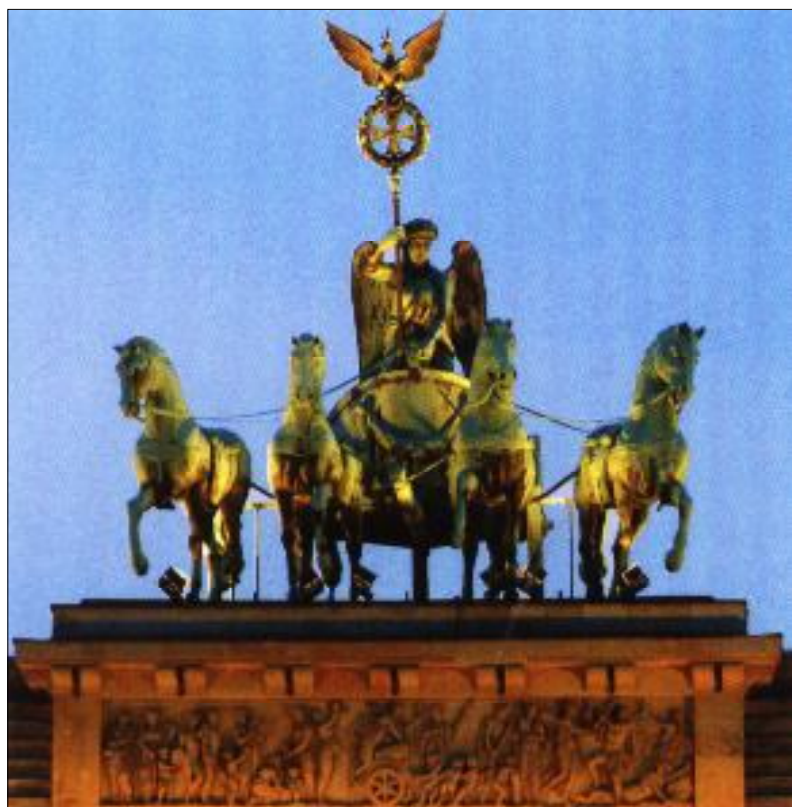
чението в миланския ресторант, където го взеха за важен сеньор с дебел портфейл, а облеченият в ретро униформа камериере – съвсем наподобяващ някогашен келнер от заведенията на нашенския „Балкантурист“, съумя да го оскубе с такава солидна сума, та на депутатата в отпуска му се зави свят. При това Спиридон остана гладен и много, много ядосан.

В берлинския четиризвезден хотел обаче всичко бе съвсем като по ноти – закуската, включена в цената на нощувката, бе повече от разкошна, а сервитьорките се усмихваха и вежливо притичваха и при най-малкия жест от страна на двамата гости. Какво ли нямаше на отрупаните с храни и напитки маси – всевъзможни колбаси, фини вурстчета на скара, печени свински ребърца, тънки филета и поне десетина вида хамбургски, натурални и шпекови салами за добри познавачи, и десетки салати от подобрани рецепти... Не беше за вярване!

– Господи, а на другата маса има над двацет вида сирена и мляко! – дивеше се Мария-Лучия. – И какви разкошни хлебчета, току-що извадени от фурната, и сладкиши, а пък фруктиерите са препълнени с плодове, които и аз самата не съм вкусвала... Дори за хората на диета са помислили, зърнени закуски, мюсли...

– Да, немците докрай гледат да угодят на гостите си! – изненада се и депутатът. – За същите пари на родното ни Черноморие ще има да се стискат, сервитьорите и салонните управители ще те гледат накриво и ще ти броят зальците, а да не говорим, че ще ти претоплят храната от предишни дни, ще удрят в грамажа ястията, дори прехваленият им ол инклузив в повечето случаи ще остави гладни гостите на хотела. Е, има нашенци, дето си разбират от занаята, но търговията и туризмът у нас, скъпа, често пъти висят на ръба на компромиса...

Така, унесени в разговор за кухнята и обслужването, двамата изпиха кафето си, закусиха до насита и излязоха на булеварда, където се омесиха с рано-

будните берлинчани. Трамваят отново ги отведе до площада с църквата „Мария Кирхен“, правиха си снимки пред шадравана с античните фигури и побързаха да се метнат на двуетажния туристически автобус за първата обиколка на немската столица.

Близо половин час разсеяно слушаха обясненията на екскурзовода, който редуваше преводи на немски и английски, сочеше им достолепни сгради, а след половин спряха на първата спирка за кратък отдих – Бранденбургската врата. Екскурзоводът обясняваше как колесницата с богинята на победата Виктория още при откриването си в края на XIX век се превърнала в символ на града и държавата, и макар че през 1806-та по заповед на Наполеон медната композиция била опакована в дванайсет сандъка и доставена в Париж, осем години по-късно пруските войски я отвоювали и върнали на мястото ѝ. Сетне, през Втората световна война победната колесница била разрушена, но я отлели наново по гипсова матрица в работилница на Западен Берлин. И пак била положена върху Бранденбургската врата, само че без символите на победата, орлите и железният кръст, които възстановили според оригинала едва след падането на Берлинската стена.

– Да слезем от автобуса, трябва да свърша нещо по личния си тоалет! – припряно дочака края на лекцията депутатът. – От кафето ще е...

– Влез в някое от близките заведения, а аз ще те чакам тук – отвърна Мария-Лучия. – Къде ще разнасяме чантите си...

– Не се отдалечавай, да не се загубиш! – рече шеговито той и бързо се измъкна през вратата, като пререди неколцина пътници, които бавно слизаха по стъпалата от втория етаж на автобуса.

Депутатът пое бързешком по улицата към Бранденбургската врата и на двеста метра от нея видя вход надолу, сетне прочете надписа и си рече, че навярно към подстъпа за метрото ще намери онова, което толкова припряно търсеше. За лош късмет, макар да слезе чак на перона, не откри спасителния офис. Ама че германска работа, изруга полугласно той и побърза да изскочи обратно по стъпалата. Почти тичешком се добра до първото кафене и за щастие попадна тъкмо срещу помещението, което търсеше. Удоволствието, разбира се, струваше цели пет евро, но поне задълго щеше да реши проблема на депутата. Спиридонов излезе след минута като по-

бедител, после се сети, че времето за почивка на автобуса изтичаше и се втурна по булеварда. Няколко автомобиля му свирнаха пронизително, за малко да го сгазят, беше влязъл в насрещното движение. Качи се тротоара, разбута минувачите. Ще заминат без него, и Мария-Лучия няма да ги спре, като нищо ще го оставят. А и в нея остана чантичката му с документите, какво ще прави без едри пари в огромния скъп град!

И депутатът отново се затича, после забави ход и внезапно се закова на място. Автобусът беше там, дори бе празен. Шофьорът и екскурзоводът не се виждаха. На стъпалата пред отворената врата бе застанала Мария-Лучия, а вечерашният мургав непознат я държеше здраво и опитваше да я изтегли навън. Помагаше му смуглата спътница със смолистите коси, която бе хванала дясната ѝ ръка и също се мъчеше да я извлече през тясната врата на високия автомобил. И двамата похитители я увещаваха, италианката крещеше, неколцина любопитни немци стояха встрани и любопитно наблюдаваха сцената. Долу, на тротоара, сред разпиляните вещи от дамската чантичка на Мария-Лучия лежеше самолетът сувенир. Това вече беше върхът!

Спиридонов се хвърли напред. Чу няколко изречения на нападателите, бяха популярни немски фрази като „компаньонка“, „много евро“ и „хубава квартира за наша сметка“. Кръвта нахлу в главата му.

– Негодници, това е жена ми и не се продава! – изкрещя той, с един скок се добра до непознатия и му стовари удар по челюстта.

Мургавият сводник не очакваше нападението, олюля се и бръкна в джоба си, откъдето светна острие на нож, но Спиридонов успя да го ритне в ръката и острието издрънча върху плочките. Край четиримата, привлечени от врявата, за секунди се събра тълпа. „Дотегна ни от вас, чужденци!“ – викаше голобрадо момче с бръсната глава и татуировки по ръцете.

Мургавият изруга нещо на кюрдски диалект, дръпна за ръка жената със смолистите коси и двамата хукнаха, сподиряни от освиркванията на любопитните. Те се скриха зад ъгъла на улицата, после видяха как скъп автомобил с тъмни стъкла просвири с гуми и отпраши към предградията. Едва сега тълпата се извърна, видя раздърпаниа и разярен мъж, който пое в прегръдката си разплаканата Мария-Лучия, сетне започна да ръко-

пляска, все едно че бе на заключителния финал от бляскаво представление.

– Бийте гадните навлеци! – крещеше берлинският скинар сред тълпата по адрес на нападателите. – Купете им самолетни билети за Анадола!

– Момчето е право! – пригласяше му закръглен германец с шарена риза. – От Александър плац, чак до целия квартал Милте надолу всичко е тяхно, магазинчета, закусвални и донер кебап, тайни свърталища за плътски наслади! А ние се чудим как да си намерим работа!

Възрастна жена намести широполата си шапка и ги прекъсна:

– Има и добри хора сред тях! Не може измежду няколко милиона емиграция да няма хиляда негодника. Какво, заради тях да вдигаме наново стени и лагери ли?

– Така е – рече тълпата. – По-добре да си вървим, а туристите да продължат разходката си.

Екскурзоводът, изникнал сякаш от нищото, попита двамата спътници имат ли нужда от помощ. Да повикат полиция?

Депутатът уморено се отпусна на седалката до жена си и махна с ръка:

– Да ни разкарват до полицейското управление, да ни изгубят цял ден и накрая, както в повечето случаи се прави, да вдигнат рамене? И да заведат преписка срещу неизвестен извършител, която ще потъне сред хилядите случаи, докато накрая изгуби давност... Данке, познаваме вече тази практика!

– Говорите като че ли за страната, откъдето идвате – погледна го учуден екскурзоводът. – Тук за сводничество има строги наказания! Е, все пак сме длъжни да съобщим...

Депутатът подаде визитка с изписани на латиница имена, адрес и служебно положение.

Екскурзоводът вдигна мобилния си телефон. Вятър работа е тая, рече си Спиридонов, но остави младежа да докладва, както му е редът.

4.

Посъвзела се, Мария-Лучия събираше вещите си. Вдигна самолета сувенир, извади кърпичка и

внимателно го почисти, сякаш изтриваше сълзите на дете, и рече:

– Когато европейците бъркат толерантността с разграден двор, това може и на пъпа на Берлин да се случи!

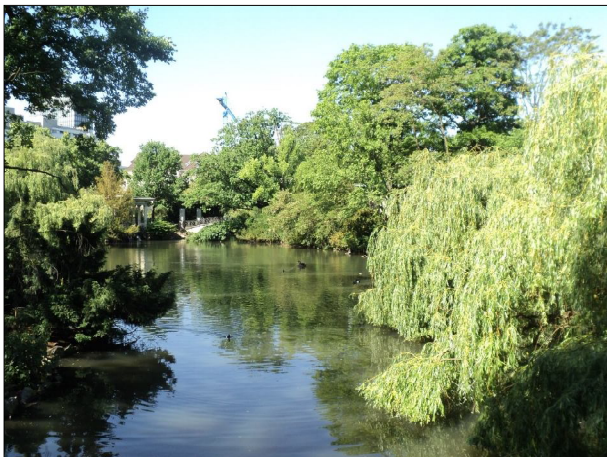
И добави тихо, с треперещи ръце:

– Е, сдобихме се и с поука – не оставяй жена си сама наред европейска столица, защото не знаеш... А ако, не дай Боже, това беше станало в някой от онези квартали на някогашния Източен Берлин, чиито площади и кафенета са пълни със съмнителни типове? И с теб... ако бе случило нещо непоправимо?

Депутатът млчеше с наведена глава. Да не се бе правил на англичанин и да бе стоял нащрек при хвърляните към красивата Мария-Лучия погледи, това днес можеше да ги отмине...

– Хм, на пъпа на Берлин! – мърмореше си и шофьорът, докато подкарваше отново автобуса по булевард Унтер ден Линден. Конната фигура на пруския крал Фридрих II ги съпроводи до края на площада, завиха недалеч от Бундестага, сетне се заредиха красиви пейзажи с архитектурни шедьоври, дворци и монументи. Зеленият център на града се беше ширнал от Бранденбургската врата до Колоната на победата, от река Шпрее до Ландверканал. Внезапно се мерна старият Райхстаг, потънал в меката зеленина на райграс и ниски храсти, накрая автобусът спря пред малък площад с продълговата сграда от метал и стъкло. Тя изглеждаше неприветлива и някак старомодно притаена на фона на останалите достолепни пострройки от по-ново време.

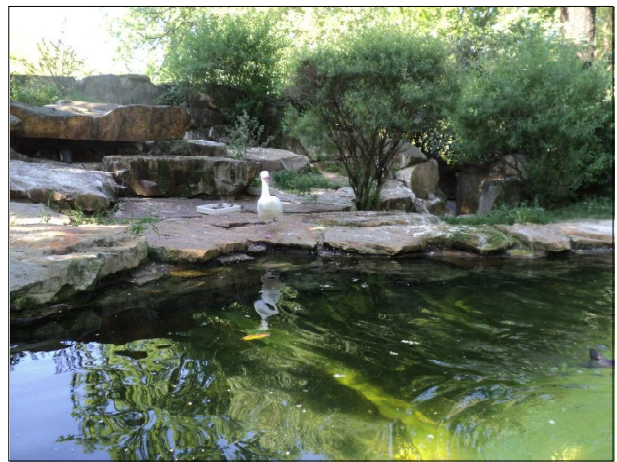
– Последна спирка: гара Зоо! – рече облекчено екскурзоводът. – Това е, дами и господа, гарата на Зоологише гартен. Само два перона, четири

платформи под навес и оскъдно място да укрие от капризите на природата многото пътници на някогашния Западен Берлин. Защото тази наглед недружелюбна гара няколко десетилетия е приютявала за кратко всички пристигащи и заминаващи оттук влакове за далечно пътуване в западната част на изстрадалия град...

„И е била някогашно седалище на наркомани и проститутки“ – припомни си депутатът автобиографичната книга на съвременен немски писател за порасналите деца на гара Зоо.

На неколкостотин метра съзряха вратите на зоологическата градина. Пристъпиха бавно напред. Едва тук, сред тишината на високите

палмови дървета, изкуствените езера с плаващи лебеди и причудливи животни, Спиридонов и Мария-Лучия усетиха кротка тъга. Всичко изтичаше, както течаха кротките потоци с пърхачите в тях птици. И докато вървяха по безлюдните алеи, под ситната мрежа от сребърни лъчи и птичи гласове, двамата отново събраха длани и си казаха, че тук е едно от малко места на този свят, където човек може да намери покой, далеч от хората, далеч от всичко.

Но дори и сега Мария-Лучия щеше да протегне неволно ръка към дамската си чантичка, за да напипа металното тяло на самолета сувенир, да почувства здравите му криле и да си каже, че въпреки превратностите на съдбата човек има нужда да се издигне високо над облаците, да погледне света и да усети онази волна лекота, която само птиците усещат по време на полет.

